

om erhvervelse af ret til udnyttelse af opfindelsen, når patentet har været ude af kraft.

Reglerne er i princippet i overensstemmelse med gældende ret.

Sættes patentet i kraft på ny, bevarer det sin gyldighed i hele den forløbne tid, således også i den periode, hvor det midlertidigt var ude af kraft, bortset fra rettigheder, der er erhvervet i henhold til stk. 3.

Patentmyndighedens afgørelse af ansøgninger om genkraftsættelse kan indbringes for patentankennævnet, jfr. bestemmelsen i § 67.

De danske Patentagenters Forening har fremsat ønske om, at der i nærværende paragraf medtages en bestemmelse svarende til § 7, stk. 6, i den hidtidige patentlov, som pålægger patentmyndigheden i anbefalet skrivelse af erindre patenthaveren eller dennes fuldmægtig om betaling af forfalden årsafgift, og at patentets bortfald som følge af manglende betaling gøres betinget af, at sådan anbefalet skrivelse er afsendt.

Man har imidlertid ikke ment det rimeligt at bebyrde patentmyndigheden med en sådan ordning. Det synes naturligt, at den, der har opnået patent, selv sørger for at fyldestgøre betingelserne for patentets opretholdelse.

Til § 52.

Bestemmelsen, der svarer til § 47 i komiteernes lovudkast, omhandler ugyldighedskendelse af patenter.

Også den gældende patentlov indeholder regler om ugyldighed af patenter, enten fordi nyhedskravet ikke er opfyldt, eller fordi der foreligger ældre ret, ligesom patentet kan kendes ugyldigt, såfremt det er meddelt nogen, der ikke er berettiget hertil.

Forslaget åbner mulighed for at anfægte patentets gyldighed, når det er meddelt i strid med en hvilken som helst af de i §§ 1 og 2 fastsatte patentbarhedsbetingelser, og spørgsmålet om, hvorvidt fornøden opfindeshøjde foreligger, kan således efter forslaget indbringes for domstolene.

I anledning af komiteernes udtalelse om, at domstolene ved afgørelsen af sager om ugyldighed bør kunne omformulere patentkrav, bør det fremhæves, at det er tvivlsomt, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt, at der foretages sådanne omformuleringer — måske bortset fra helt ukomplicerede tilfælde. Det må imidlertid overlades til praksis at tage det endelige standpunkt til disse spørgsmål.

I forhold til komiteernes udkast er der foretaget en ændring af stk. 3, 2. punktum, vedrørende hovedreglen om tidspunktet for sagens anlæg.

I dette udkast bestemtes, at 1 års-fristen som

hovedregel skulle regnes fra det tidspunkt, hvor den berettigede fik kundskab om de forhold, på hvilke søgsmålet støttes.

Der tænkes her på sådanne omstændigheder, som den pågældende påberåber sig til støtte for, at han har bedre ret til patentet.

Sag skulle dog altid kunne rejses indtil 1 år efter, at patentet var meddelt.

Ved den foretagne ændring lægges vægten på sagsøgerens kendskab til såvel patentets meddelelse som de nævnte omstændigheder. For at foreldelse skal begynde at løbe, må sagsøgeren have kendskab til begge forhold. Der vil således altid være adgang til at rejse sag i 1 år efter patentets meddelelse og muligvis i længere tid, hvis sagsøgeren først derefter har fået kundskab om de øvrige omstændigheder.

Det er fundet rigtigst i selve lovteksten at fremhæve, at god tro kan foreligge både ved direkte erhvervelse af patentet efter ansøgning, og hvor det sker f. eks. ved køb.

Til § 53.

Bestemmelsen, der svarer til § 48 i komiteernes udkast, indeholder en i dansk lovgivning ny regel om adgang for den bedre berettigede til at begære et patent overført til sig. En lignende ordning findes i gældende finsk og norsk ret.

I stk. 2 findes visse bestemmelser om rettigheder for den hidtidige patenthaver og licenshavere, der var i god tro.

Der er heri ikke taget stilling til spørgsmålet om overførelsens virkning for rettigheder og forpligtelser, som er knyttet til patentet, og som hidrører fra tiden før overførelsen.

Principielt synes sådanne ældre aftaler ang. patentet at måtte anses som ugyldige. Bestemmelsen i stk. 2 bygger på denne opfattelse. Når patentet er overført, synes disse aftaler ikke at kunne danne grundlag for krav fra nogen af parterne. Spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang forholdet kan give anledning til erstatningskrav eller tilbagelevering af erlagte ydelser, må løses efter de almindelige regler om aftalers ugyldighed.

Det er fundet rigtigst at bestemme, at rettigheder efter § 53, stk. 2, i lighed med forbenyttelsesretten og tvangslicens kun kan overgå til andre sammen med den virksomhed, hvori de udnyttes, eller hvori udnyttelsen var tilsigtet.

De danske Patentagenters Forening har foreslået, at rettigheder i henhold til stk. 2 ikke alene skulle tilkomme registrerede licenshavere, idet den i og for sig tilfældige omstændighed, at en licensret er registreret, ikke bør være afgørende.